

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Behind closed doors

© В. А. Парис, 2016

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Наумовски

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Зад затворени врати

Б. А. Парис

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

СЕГАШНОСТ

Шишето со шампањот се потчукнува во мермерниот шанк и целата потскокнувам. Погледнувам кон Џек, надевајќи се дека нема да забележи колку сум нервозна и вознемирена.

Гледа дека го гледам и се насмевнува.

„Совршено“, вели нежно.

Фаќајќи ме за рака, ме води каде што нè чекаат гостите. Додека поминуваме низ ходникот, го гледам расцветаното цвеќе што Дајан и Адам ни го купија за во градината. Бојата е толку убава, розова, што се надевам дека Џек ќе го засади некаде каде што ќе можам да го гледам од прозорецот во спалната соба. Самата помисла на градината ми ги насолзува очите и длабоко подголтувам за брзо да ги избркам солзите. Од вечерва зависат многу работи, не смеам да ризикувам - морам да се концентрирам на ова овде и сега.

Во дневната соба, во старинскиот камин гори убав оган. Веќе е крај на март, но сè уште има некоја свежина во воздухот и Џек сака на нашите гости да им е најпријатно што може.

„Куќава ти е посебна, Џек“, вели Руфус со восхит. „Зар не, Естер?“

Јас не ги знам ни Руфус, ни Естер. Нови се во соседството и вечерва се сретнуваме првпат, а тоа ме прави

уште повознемирена отколку што веќе бев. Но не смеам да си дозволам да го разочарам Џек, па монтирам насмевка на лицето, молејќи се да им се допаднам.

Естер не ми возвраќа со насмевка, па претпоставувам дека е воздржана за мислење. Но не можам да ја обвинам. Сигурна сум дека откако му се придружија на нашиот круг на пријатели пред месец дена безброј пати слушнала како Грејс Ејнцел, жената на брилијантниот адвокат Џек Ејнцел, е совршен пример за жена која има сè - совршена куќа, совршен сопруг, совршен живот. Да бев на нејзино место, и јас ќе бев претпазлива со мене.

Мојот поглед паѓа на кутијата со скапи чоколади кои таа штотуку ги извади од чантата и чувствувам налет на возбуда. Не сакајќи таа да му ги даде на Џек, глатко се приближувам кон неа и таа инстинктивно ми ги подава мене.

„Ти благодарам, прекрасно изгледаат“, велем благодарно, ставајќи ги на масичката за да можам да ги отворам подоцна, кога ќе го послужам кафето.

Естер ме интригира. Таа е комплетна спротивност на Дајан - висока, русокоса, слаба, резервирана - и не можам да не ја почитувам за тоа што е првата личност што стапнала во куќава без да почне да паѓа во несвест од тоа колку е убава.

Џек инсистираше да ја одбере куќата сам, ми велеше дека ќе ми биде свадбен подарок, па првпат ја видов кога се вративме од меден месец. И покрај тоа што ми имаше кажано дека куќата е совршена за нас, не сфаќав на што мислеше сè додека не ја видов. Сместена на големо земјиште на самиот крај на селото, нашата куќа му ја дава на Џек приватноста по која копнее, како и привилегијата да го поседува најубавиот имот во Спринг Итон. И најдобро обезбедениот. Имаме комплициран систем со аларм и метални ролетни за заштита на прозорците на приземјето. На луѓето можеби им е чудно тоа што ролетните често стојат затворени и преку ден, но како

што им вели Џек на сите кои прашуваат, со работа како неговата, добрата безбедност е приоритет.

Имаме многу слики на сидовите во дневната соба, но луѓето најчесто ги привлекува големото црвено платно што виси над каминот. Дајан и Адам, иако веќе го имаат видено, не можат да се воздржат да не се доближат да го погледнат уште еднаш и Руфус им се придружува, а Естер седнува на една од кожните крем софи.

„Неверојатна е“, вели Руфус, фасцинирано загледан во стотиците минијатурни точки кои го сочинуваат најголемиот дел од сликата.

„Се вика *Светулки*“, објаснува Џек, отворајќи го шампањското.

„Никогаш не сум видел ништо слично“.

„Грејс ја насликала“, му вели Дајан. „Ти се верува ли?“

„Да ги видите само другите слики на Грејс“. Џек ја вади тапата од шишето толку нежно што се слуша само минимален звук. „Посебни се“.

Руфус заинтересирано разгледува низ собата. „Тука се?“

„Не, закачени се на други сидови низ куќата“.

„Само за очите на Џек“, се шегува Адам.

„И на Грејс. Така ли е, драга?“ вели Џек, смешкајќи ми се. „Само за наши очи“.

„Да, така е“, се согласувам, вртејќи ја главата.

Ѓ се придружуваме на Естер на софата и Дајан задоволно извикува кога Џек почнува да ги полни високите чаши со шампањ. Таа погледнува во мене.

„Подобра ли си сега?“ ме прашува. „Грејс не можеше да дојде на ручек со мене вчера оти не ѝ било арно“, објаснува вртејќи се кон Естер.

„Само мигрена беше“, дообјаснувам.

„За жал, Грејс е склона кон мигрени“, вели Џек и погледнува во мене со сочувство. „Но фала Му на Бога, никогаш не траат многу долго“.

„Вторпат ме извисуваш“, истакнува Дајан.

„Многу ми е жал“, се извинувам.

„Па, добро, овој пат барем си имала причина, не ме заборава како минатиот“, ме задева. „Што велиш да седнеме некаде следниот петок, да надоместиме? Ќе бидеш слободна, Грејс? Немаш закажано на забар или на некое друго место, па да ти текне во последен момент?“

„Не, а нема да има ни мигрени, се надевам.“

Дајан се врти кон Естер. „Сакаш да дојдеш и ти, Естер? Ќе мора да биде во некој ресторан во градот, бидејќи јас работам таму.“

„Може, фала на покана, баш би сакала“. Таа погледнува во мене, можеби за да провери да не имам нешто против нејзиното доаѓање и кога ѝ се насмевнувам се чувствувам ужасно виновно затоа што јас уште сега знам дека пак нема да отидам.

Привлекувајќи ни го вниманието на сите, Џек наздравува за Естер и Руфус, посакувајќи им добредојде во областа. Ја кревам чашата и пивнувам од шампањот. Мерчињата ми танцуваат во устата и чувствувам ненадеен бран од среќа, па се трудам да го задржам. Но се губи поеднакво брзо како што се појави.

Погледнувам во Џек кој анимирано разговара со Руфус.

Тој и Адам го запознале Руфус во клубот на голфери пред неколку недели и го поканиле да им се придружи во играта. Кога дознал дека Руфус е одличен голфер, но сепак не толку добар за да може да го победи, Џек го поканил на вечера заедно со сопругата. Гледајќи ги вака заедно, очигледно е дека Џек сака да го импресионира Руфус, што значи дека е важно јас да ја придобијам Естер. Но нема да биде лесно; за разлика од Дајан која лесно се восхитува на сè, Естер ми делува покомплицирано.

Извинувајќи се, одам во кујната да ја земам чинијата со малите залчиња мезе боцнати со чепкалки што ги

подготвив претходно и да ги завршам последните детали од вечерата. Бонтолот - Џек е многу дециден околу тоа - значи дека не смее да ме нема долго, па брзо ги матам белките од јајцата што чекаат во сад и ги додавам во базата за суфле што ја подготвив претходно.

Додека ја ставам смесата во посебни чиничиња, нервозно погледнувам на часовникот, а потоа ги ставам во рерната и го запишувам точното време. За момент ме фаќа паника дека можеби нема да успеам да изведам сè, но, потсетувајќи се себеси дека стравот ми е непријател, се обидувам да останам смирена и се враќам во дневната соба со големата чинија со мезето. Поминувам со чинијата за да ги послужам сите и грациозно ги прифаќам комплиментите, бидејќи знам дека и Џек слуша. И да, бакнувајќи ме во врвот од главата, тој се согласува со Дајан дека навистина сум врвна готвачка, па тивко издишувам од олеснување.

Решена да остварам некаков напредок со Естер, седнувам до неа. Кога го гледа ова, Џек ја презема чинијата со мезето.

„Заслужуваш да одмориш малку, драга, по толку работа денес“, вели, држејќи ја чинијата на долгите елегантни прсти.

„Не ми беше тешко, воопшто“, велам, што е лага, а Џек знае, бидејќи тој го одбра менито.

Почнувам да ѝ ги поставувам сите правилни прашања на Естер: дали почнале да се привикнуваат овде, дали ѝ е жал што го напуштиле стариот град, дали нејзините два деца без проблем се вклопиле во новото училиште. Добивам впечаток дека тоа што сум добро информирана од некоја причина ја иритира, па намерно ја прашувам како се викаат син ѝ и ќерка ѝ иако знам дека се викаат Себастијан и Ејслинг. Знаам дури и колку години имаат, седум и пет, но се преправам дека не знам. Свесна сум дека Џек го слуша секој мој збор и знам дека ќе се чуди зошто се преправам.

„Вие немате деца, така“, вели Естер, изговарајќи ја реченицата така што звучи како изјава, а не како прашање.

„Не, сè уште не. Сакавме прво малку да поуживаме сами неколку години“.

„А колку долго сте во брак?“ Нејзиниот глас звучи изненадено.

„Една година“, велеам.

„Минатата недела им беше годишнина“, се вмешува Дајан.

„А јас сè уште не сум подготвен да ја делаам мојата прекрасна жена со некој друг“, вели Џек дополнувајќи ѝ ја чашата.

Набљудувам, за момент занесена, како една минијатурна капка од шампањот ја промашува чашата и слетува на коленото на неговите беспрекорно чисти и испеглани темно кафени панталони.

„Се надевам дека немате ништо против што прашувам“, почнува Естер како љубопитноста да е посила од неа, „но, имал ли некој од вас двајцата друг брак претходно?“

Таа звучи како да сака одговорот да биде *да*, небаре откривањето на некој незадоволен бивши сопруг или сопруга во минатото ќе биде доказ дека сме помалку совршени.

„Не, ова ни е прв брак на двајцата“, велеам.

Таа погледнува во Џек и знам дека се прашува како е можно некој толку привлечен и згоден да остане неженет толку долго. Чувствувајќи дека го гледа, Џек шармантно се насмевнува.

„Морам да признаам дека на четириесет години, почнав да очајувам и да си мислам дека никогаш нема да ја најдам совршената жена. Но веднаш штом ја видов Грејс, знаев дека таа била онаа што сум ја чекал“.

„Колку романтично“, воздивнува Дајан, која веќе ја

знае приказната за нашето запознавање. „Само Бог знае со колку жени се имав обидено да го наместам Џек, но ниту една не му беше доволно добра сè додека не ја запозна Грејс“.

„А ти, Грејс?“ прашува Естер. „И за тебе ли беше љубов на прв поглед?“

„Да“, велеам присетувајќи се. „И за мене беше“.

Совладана од емоции од споменот, станувам малку пребрзо и главата на Џек нагло се врти кон мене. „Суфлето“, објаснувам смирено. „Треба да е готово веќе. Подготвени сте да седнеме?“

Подбуцнати од Дајан, која им кажува дека суфлето не чека никого, ги празнат чашите и тргнуваат накај масата. Меѓутоа, Естер застанува подобро да ја погледне сликата над каминот на пат кон трпезариската маса, а кога Џек ѝ се придружува наместо да ја одведе побрзо да седне на масата, издишувам од олеснување кога гледам дека суфлето не е готово. Да беше, ќе се расплачев од стрес поради одложувањето, особено кога го слушам дека почнува да објаснува дел од различните техники што ги користев за да ја создадам сликата.

Кога најпосле седнуваат пет минути подоцна, суфлето е перфектно испечено. Додека Дајан воодушевено ме фали, Џек ми се насмевнува од другиот крај на масата и им кажува на сите дека навистина сум многу вешта и паметна.

Ваквите вечери ме потсетуваат зошто се вљубив во Џек. Шармантен, забавен и интеллигентен, тој секогаш знае што точно треба да каже и како да го каже тоа. Со оглед на тоа што Естер и Руфус се нови во друштвото, тој гледа разговорот да се врти околу нив додека го јадеме суфлето. Ги буцка Дајан и Адам да споделат информации за себе кои ќе им помогнат на нашите нови пријатели, како на пример да кажат каде пазарат и со кои спортови се занимаваат. И покрај тоа што Естер културно слуша за нивните активности, за нивните градинари и дадилки,

за најдобрите продавници за свежа риба, знам дека јас сум единствената што ја интересира и знам дека ќе се наврати на фактот дека јас и Џек стапивме во брак релативно доцна, надевајќи се дека ќе најде нешто - што било - што ќе ѝ покаже дека не е сè толку совршено колку што изгледа.

Но за жал за неа, ќе биде разочарана.

Таа чека Џек да го пресече телешкото испечено во лиснато тесто и јас да го послужам со компирите и морковите потпечени со прелив од мед. Во зеленчукот има и мали парченца блага круша што прво ја сварив, а потоа ја додадов во тавата за да се запече. Дајан се чуди како сум успеала да подготвам сè во буквално исто време и признава дека таа секогаш бирала главно јадење како пилешко во кари сос, нешто што може да се приготви однапред, а потоа да се подгрее во последен момент. Би сакала да ѝ кажам дека и јас многу повеќе сакам да правам како неа, дека тешки калкулации и бессони ноќи се валутата во која плаќам за служењето на ваква совршена вечера. Но алтернативата - служењето нешто помалку од совршено - едноставно не е опција.

Естер ме погледнува од другата страна на масата. „Па, каде се запознавте со Џек?“

„Во паркот Реџент“, велам. „Една недела попладне“.

„Раскажи ѝ како“, буцка Дајан, а бледата кожа ѝ е вцрвенета од шампањот.

Малку се колебам, бидејќи ова е приказна што ја имам раскажувано претходно. Но Џек обожава да ме слуша како ја раскажувам, па во корист ми е да ја повторам. За среќа, Естер ме спасува. Толкувајќи ја мојата пауза погрешно како неволност, таа притиска.

„Те молам раскажи“, вели.

„Па, значи ќе морам да ризикувам да им бидам ужасно здодевна на оние кои ја имаат слушната приказната и претходно“. Почнувам со извинувачка насмевка. „Бев во паркот со сестра ми, Мили. Често одиме таму во недела

попладне и таа недела имаше еден бенд што свиреше таму. Мили обожава музика и толку многу уживаше што стана од столчето и почна да танцува пред самата бина. Баш скоро имаше научено да игра валцер, па додека танцуваше, ги држеше рацете испружени напред пред себе, како да танцува со некој“. Се насмевнувам на споменот и очајно посакувам животот сè уште да ми беше толку едноставен, сè уште да ми беше толку невин. „И покрај тоа што луѓето генерално беа фини, весели што ја гледаа Мили како си ужива“, продолжувам, „јас можев да забележам дека на еден-двајца им беше непријатно и знаев дека требаше да направам нешто, можеби да ја викнам да се врати до мене да седне. Но имаше еден дел од мене кој беше исполнет со презир затоа што...“

„Колку години има сестра ти?“ ме прекинува Естер.

„Седумнаесет“. Правам кратка пауза, неспособна да се соочам со реалноста. „Скоро осумнаесет“.

Естер ги крева веѓите. „Значи сестра ти си сака внимание“.

„Не, не е тоа, само што...“

„Па, така звучи. Како да сака да привлекува внимание. Мислам, луѓето обично не стануваат да играат во парк, нели?“ Победнички се развртува наоколу и ги гледа сите на масата, а кога тие ги вртат главите за да не ја погледнат во очи, ми паѓа жал за неа.

„Мили има Даунов синдром“. Гласот на Џек ја прекинува непријатната тишина што се спушта на масата. „Тоа значи дека таа често е прекрасно спонтанa“.

Лицето на Естер го преплавува збунетост и одеднаш чувствувам нервоза што луѓето кои ѝ кажале сè друго за мене не ја спомнале Мили.

„И значи, пред јас да успеам да одлучам што да правам“, продолжувам, спасувајќи ја од непријатната ситуација, „еден страшен центлмен стана од своето столче, отиде каде што Мили танцуваше, се поклони пред неа и ѝ ја подаде раката. Малку е да речам дека Мили беше

воодушевена, а кога почнаа да играат валцер, сите почнаа да аплаудираат, па уште неколку пара станаа од своите места и заиграа со нив. Моментот беше многумногу посебен и се разбира, јас веднаш се вљубив во Џек што го овозможи тоа“.

„Она што Грејс не го знаеше во тоа време е дека јас ги имав видено неа и Мили во паркот претходната недела и веднаш се имав вљубено во неа. Таа беше страшно внимателна со Мили, бескрајно несебична. Јас немав видено таква посветеност кај никој никогаш претходно и бев решен да ја запознаам“.

„А она што Џек не го знаеше во тоа време“, велам јас, „е дека и јас го имав забележано него претходната недела, но ни на крај на памет не ми падна дека би можел да биде заинтересиран за некоја како мене“.

Интересно ми е што гледам дека сите согласно кимаат со главите. И покрај тоа што јас сум привлечна и убава, тоа што Џек изгледа како некоја филмска ѕвезда значи дека луѓето си мислат оти треба да сум страшно среќна што сакаше да се ожени за мене. Но јас не мислев на тоа.

„Грејс нема други браќа и сестри, па таа си мислела дека фактот што Мили еден ден ќе биде комплетно нејзина одговорност ќе ме обесхрабри“, објаснува Џек.

„Како што беше случај со други пред него“, истакнувам.

Џек одмавнува со главата. „А баш напротив, токму сознанието дека Грејс би направила сè за Мили беше она што ме натера да сфатам дека таа е жената што ја барам цел живот. Во мојата професија, многу е лесно човек да се деморализира од целата човечка сорта“.

„Во весник синоќа прочитав дека пак треба да се честита“, вели Руфус, кревајќи ја чашата во правец на Џек.

„Да, браво“, се вклучува Адам, кој исто така е адвокат во фирмата каде што работи Џек. „Уште еден добиен случај во џеб“.

„Па може да се каже дека овој случај беше едноставен и јасен“, вели Џек скромно. „Иако докажувањето дека мојата клиентка не си ги нанела повредите сама, со оглед на тоа дека има минато со самоповредување, малку ми ги отежни работите“.

„Но, генерално, зар случаите со насилство обично не се лесни за докажување?“ прашува Руфус додека Дајан ѝ кажува на Естер, во случај да не слушнала веќе, дека Џек им помага на жени кои се жртви на семејно насилство. „Не сакам да го намалувам значењето на одличната работа што ја завршуваш, но претпоставувам дека често има физички докази или барем сведоци, така?“

„Силната страна на Џек е тоа што знае да ги натера жртвите да му веруваат, доволно за да му кажат што точно се случувало“, објаснува Дајан, за која се сомневам дека е малку вљубена во Џек. „Многу жени немаат кому да се обратат и се плашат дека никој нема да им верува“.

„Тој исто така гледа насилниците да бидат затворени на многу долго време“, додава Адам.

„За мажите кои се насилни со своите жени немам ништо, освен презир и омраза“, вели Џек решително. „Си заслужуваат сè што ќе ги снајде“.

„Ќе се напијам за тоа“, Руфус ја крева чашата.

„Тој нема изгубено ниту еден случај во животот, нели, Џек?“ вели Дајан.

„Не, и не планирам да изгубам“.

„Совршена низа на победи и успеси - тоа е нешто посебно“, мрмори Руфус импресионирано.

Естер погледнува во мене. „Сестра ти - Мили - е многу помлада од тебе“, забележува таа, враќајќи го разговорот каде што застанавме претходно.

„Да, седумнаесет години разлика. Мајка ми ја роди Мили дури на четириесет и шест години. На почетокот не ѝ ни падна на памет дека би можела да е трудна, па сите бевме малку шокирани кога дознавме дека повторно ќе биде мајка“.

„Мили живее со твоите родители?“

„Не, сместена е во едно прекрасно училиште во северен Лондон. Но во април ќе наполни осумнаесет години, па летово ќе мора да го напушти училиштето, што е штета бидејќи таа навистина ужива таму.“

„И каде ќе оди? Кај родителите?“

„Не“. Правам кратка пауза затоа што знам дека ова што ќе го кажам ќе ја шокира. „Тие живеат во Нов Зеланд“.

Естер ги ококорува очите. „Нов Зеланд?“

„Да. Се пензионираа лани, брзо по нашата свадба“.

„Сфаќам“, вели таа. Но знам дека не сфаќа.

„Мили ќе живее со нас“, објаснува Џек. Потоа ми се насмевнува. „Знаев дека тоа ќе биде услов за Грејс да прифати да се омажи за мене и беше услов што го прифатив со задоволство“.

„Многу широкоградо од твоја страна“, вели Естер.

„Нема врска со широкоградост - јас сум многу среќен што Мили ќе живее овде. Тоа ќе им додаде уште една димензија на нашите животи, нели, драга?“

Ја кревам чашата и пивнувам за да не морам да одговорам.

„Ти очигледно добро се согласуваш со неа“, забележува Естер.

„Па, се надевам дека и таа ме сака мене колку што јас ја сакам неа - иако ѝ требаше време да ме засака откако јас и Грејс официјално стапивме во брак“.

„Зошто така?“

„Мислам дека кога нашиот брак стана формален и реален тоа ѝ дојде како шок“, ѝ велеам. „Таа го обожаваше Џек на почетокот, но кога се вративме од медениот месец и кога сфати дека тој ќе биде со мене цело време, таа стана љубоморна. Но сега е добро. Џек повторно ѝ е омилена личност.“

„Фала Му на Бога, сега Џорџ Клуни го презеде моето место, па омразата на Мили прејде на него“, вели Џек и се смее.

„Џорџ Клуни?“ потпрашува Естер.

„Да“. Кимам, мило ми е што Џек го спомна ова. „Бев малку затрескана во него...“

„Зар не сме сите?“ мрмори Дајан.

„...и Мили беше толку љубоморна што кога едни пријатели ми дадоа календар со Џорџ Клуни за Божиќ една година, таа начкраба ‘Не го сакам Џорџ Клуни’ на него. Само што го имаше напишано името како што се чита и без Л во презимето - има проблеми со л-то“, објаснувам. „Многу беше симпатично“.

Сите се смеат.

„И сега не може да престане да им кажува на сите дека ме сака мене, но не го сака него. Тоа ѝ стана како мантра - ‘Тебе те сакам, Џек, но не го сакам Џорџ Клуни’“. Џек се насмевнува. „Морам да признаам дека сум поласкан што нè спомнува во иста реченица“, додава тој скромно.

Естер го погледнува. „А знаеш што, наликуваш малку на него“.

„Со таа разлика што Џек е многу позгоден“. Адам се клешти. „Не можам да ви опишам колку многу ни олесни на сите кога се ожени со Грејс. Жените на работа конечно престанаа барем на глас да си фантазираат за него. А и дел од мажите“, додава низ смеа.

Џек весело воздивнува. „Ајде Адам, доста беше“.

„А ти не работиш, така?“ вели Естер, повторно вртејќи се кон мене. Во нејзиниот глас се насетува онаа презрива нота што жените кои работат ја резервираат за оние кои не работат и добивам нагон да се одбранам.

„Работев, но дадов отказ баш пред да се земеме со Џек“.

„Навистина?“ Естер се мурти. „Зошто?“

„Таа реално не сакаше“, објаснува Џек, интервенирајќи. „Но имаше тешка работа на висока и сериозна позиција, а јас не сакав кога ќе си дојдам дома претепан да ја најдам Грејс уште попретепана од мене. Можеби беше себично од моја страна што ја замолив да ја остави работата, но сакав да можам да си дојдам дома и да се олабавам од стресот од работниот ден наместо да бидам дочекан со дополнителен стрес. Таа исто така многу патуваше и не сакав да си доаѓам дома во празна куќа, како и долги години претходно“.

„Што работеше?“ прашува Естер, прострелувајќи ме со светлосините очи.

„Бев генерален менаџер за набавки во Херодс“.

Искрата во нејзините очи ми кажува дека е импресионирана. Фактот што не бара да кажам нешто повеќе значи дека нема намера да покаже дека е импресионирана.

„Патувала низ целиот свет со прва класа“, вели Дајан задишано.

„Не низ целиот свет“, ја поправам. „Само Јужна Америка. Им го набавував овошјето, главно од Чиле и Аргентина“, додавам.

Руфус восхитено ме гледа. „Тоа мора да било интересно“.

„Беше“. Кимам. „Уживав во секоја секунда“.

„Значи тогаш сигурно ти недостига“. Уште една изјава од Естер.

„Не, не баш“, лажам. „Овде имам многу работи со кои си го исполнувам времето“.

„А наскоро ќе ја имаш и Мили, па ќе треба да се грижиш и за неа“.

„Мили е многу независна, а нема ни да биде дома во најголемиот дел од времето“, велам. „Ќе работи во Медоу Гејт“.

„Градинарскиот центар?“ прашува.

„Да. Таа обожава растенија и цвеќиња, па имаше голема среќа и ѝ ја понудија совршената работа“.

„Па што ќе правиш ти по цел ден?“

„Исто што и сега - знаеш, готвење, чистење, средување во градината - кога времето дозволува“.

„Мора да дојдете на ручек во недела следниот пат и да ја видите градината“, вели Џек. „Грејс има благословени прсти“.

„Мајко мила“, вели Естер ведро. „Толку многу таленти. Па, јас не можам да дочекам да почнам со работа во училиштето. Умирам од досада по цел ден дома“.

„Кога почнуваш?“ прашувам.

„Следниот месец. На замена за една наставничка што е на породилно“.

Се вратам кон Руфус. „Џек ми кажа дека сте имале огромна градина“, велам и додека служам уште по едно парче од месото што заедно со зеленчукот стои топло на голема метална чинија која ја загреваат неколку мали свеќички оздола, разговорот на масата почнува да се врти околу градинарството наместо околу мене. Додека сите се смеат и разговараат во еден глас, јас копнежливо гледам во другите жени и се прашувам како ли е да се биде како Дајан или Естер, да немаш некој како Мили на кого треба да мислиш. И веднаш се чувствувам виновно затоа што јас ја сакам Мили повеќе од животот и не би ја менувала за ништо на светот. Самото мислење на неа ми дава нова одлучност и веднаш станувам.

„Подготвени ли сте сите за десерт?“ прашувам.

Јас и Џек ја расчистуваме масата и тој ме следи до кујната, каде што педантно ги ставам чиниите во мијалникот за подоцна да ги измијам додека тој ги раскрева ножевите за месото. Десертот што го направив е ремек дело - совршено, ненапукнато гнездо од пуслици, полно со ванила крем со цимет. Го земам овошјето што го подготвив претходно и внимателно ги ставам парчињата

манго, ананас, папаја и киви во кружни линии врз крем, а потоа додавам јагоди, малини и боровинки.

Кога ја земам калинката, нејзината тежина во мојата рака ме враќа во друго време, на друго место, каде топлината на сонцето на моето лице и цагорот на возбудени гласови беа работи кои ги земав здраво за готово. Накратко ги затворам очите, присетувајќи се на животот што го имав.

Свесна дека Џек чека со подадена рака, му го подавам овошјето. Тој го сече на половина, а јас ги вадам зрнцата однатре со лажица и нежно го попрскувам моето ремек дело со нив. Со комплетиран десерт, се враќам во трпезаријата каде што воодушевените извици со кои ме пречекуваат гостите потврдуваат дека Џек беше во право што го одбра токму овој рецепт наместо тортата од чоколадо со костени што сакав да ја направам јас.

„Ти се верува ли дека Грејс никогаш не земала часови по готвење?“ ѝ вели Дајан на Естер, земајќи ја лажицата. „Јас просто се вцашувам од оваа перфекција, ти не? Иако нема теоретска шанса да ме собере во бикините што го купив ако продолжам вака“, додава со офкање и си го допира стомакот под памучниот тегет фустан. „Не би ни требало да го јадам ова со оглед на тоа дека тргнуваме за помалку од две недели, но толку е вкусно што не можам да одолеам!“

„Каде ќе одите?“ прашува Руфус.

„Тајланд“, одговара Адам. „Мислевме да одиме во Виетнам, но кога ги видовме фотографиите од последниот одмор на Џек и Грејс во Тајланд, одлучивме да го оставиме Виетнам за следната година“. Погледнува во Дајан и се клешти. „Кога го виде Дајан хотелот каде што биле сместени, немаше веќе дискусии“.

„Значи во истиот хотел ќе одите?“

„Не, сè беше резервирано. За жал, ние го немаме тој луксуз да можеме да одиме на одмор надвор од екот на сезоната“.

„Вие користете го тоа додека можете“, вели Естер вртејќи се кон мене.

„Планираме“. Се насмевнувам.

„И годинава ќе одите во Тајланд?“ прашува Адам.

„Само ако успееме да отидеме пред јуни, што не е многу веројатно со приближувањето на случајот на Томасин“, вели Џек. Замислено ме погледнува од другата страна на масата. „А потоа, па, Мили ќе биде со нас“.

Престанувам да дишам, надевајќи се дека никој нема да предложи да причекаме за да можеме да ја земеме и Мили со нас.

„Томасин?“ Руфус ги крева веѓите. „Слушнав нешто за тоа. Жена му ти е една од клиентките?“

„Да“.

„Дејна Андерсон“, мрмори тој. „Тоа мора да е интересен случај“.

„Многу“, се согласува Џек. Потоа се врти кон мене. „Мила, ако завршија сите, што не ѝ ги покажеш сликите од последниот одмор во Тајланд на Естер?“

Срцето ми се стега. „Сигурна сум дека таа не сака да ги гледа нашите аматерски сликички од одмор“, велам, внимавајќи да звучам ведро. Но дури и тоа најблаго навестување на несогласување меѓу нас е доволно за Естер.

„Баш би сакала да ги видам!“ извикува таа.

Џек го турка столчето наназад и станува. Го вади албумот со фотографии од фиоката и ѝ го подава на Естер. „Тогаш јас и Грејс ќе направиме кафе додека ти ги разгледуваш фотографиите. Оди седни си во дневната соба ако сакаш - таму ќе ти биде поудобно“.

Додека да се вратиме од кујната со послужавникот со кафето, Дајан веќе е сместена на софата до Естер и возбудено коментира за фотографиите, иако Естер не зборува многу.

Морам да признаам дека фотографиите навистина се прекрасни и на тие каде што се гледам, изгледам

најдобро што може: прекрасно исончана, слаба како што бев кога имав дваесетина години. И облечена во моите голем број различни бикини. На најголемиот дел од сликите, стојам пред луксузен хотел или лежам на неговата приватна плажа или седам во ресторанскиот бар со шарен коктел и чинија со егзотична храна пред мене. На секоја од фотографиите ѝ се смешкам на камерата, пример за опуштена и разгалена жена која е страшно вљубена во својот сопруг. Може да се каже дека Џек е перфекционист кога станува збор за фотографирање, па слика без престан еден кадар сè додека не е задоволен со резултатот и затоа со тек на време научив да заземам совршени пози од прва ако не сакам да се сликам по десет-дваесет пати. Има и фотографии од нас двајцата заедно, направени од страна на љубезни туѓинци. Дајан е онаа која шеговито истакнува дека на тие фотографии, јас и Џек најчесто заљубено гледаме еден во друг наместо во апаратот.

Џек го става кафето.

„Сака ли некој чоколадо?“ прашувам и посегнувам по кутијата што ја донесе Естер најноншалантно што можам.

„Мислам дека сите изедовме и повеќе отколку што требаше“, вели Џек ведро, но културно, разгледувајќи наоколу за останатите да го потврдат истото.

„Дефинитивно“, вели Руфус.

„Јас не можам да ставам ништо веќе во уста“, офка Адам.

„Тогаш ќе ги кренам за друг ден“. Џек ја подава раката по кутијата и јас почнувам да се помирувам со тоа дека никогаш нема да ги пробам кога Дајан интервенира.

„Немој да си се осмелил - сигурна сум дека јас ќе најдам место за уште едно чоколатце или две“.

„Претпоставувам дека нема фајде да го спомнувам твоето бикини“, вели Адам со воздишка, затресувајќи со главата божем очаен поради ненаситноста на жена му.

„Нема поента“, се согласува Дајан, земајќи едно чоколатце од кутијата што ја зема од рацете на Џек, а потоа ми ја подава мене. Јас земам едно, го ставам во устата и ѝ ја нудам кутијата на Естер. Кога таа одбива, земам уште едно пред да ѝ ја вратам кутијата на Дајан.

„Како ти успева?“ прашува Дајан и зачудено ме гледа.

„Молам?“

„Како можеш да јадеш толку многу, а никогаш да не се дебелееш?“

„Среќа“, велам посегнувајќи и земајќи уште едно чоколатце. „И контрола“.

Дури кога часовникот отчукува за да ни даде до знаење дека е нешто по полноќ, Естер предлага да си тргнат. Во претсобјето, Џек им ги дава палтата и додека им помага на Дајан и Естер да ги облечат, јас се согласувам да се најдам со нив следниот петок во ресторанот Чез Луис во 12.30. Дајан ме гушка, а додека се поздравувам со Естер ѝ кажувам дека му се радувам на нашиот заеднички ручек следната недела. Мажите ме бакнуваат во образот за да ме поздрават и додека заминуваат, сите ни се благодаруваат за совршената вечер. Впрочем, зборот „совршено“ толку многу пати одекнува во претсобјето додека Џек ја затвора вратата зад нив што знам дека триумфирав. Но морам да се погрижам Џек да знае дека е така.

„Мора да тргнеме во одинаесет утре“, велам вртејќи се кон него. „За да стигнеме навреме да ја однесеме Мили на ручек“.

МИНАТО

Мојот живот стана совршен пред осумнаесет месеци, дента кога Џек танцуваше со Мили во паркот. Дел од она што ѝ го кажав на Естер беше вистина - јас навистина го имав видено Џек во паркот претходната недела, но не ми падна ни на крај на памет дека би можел да биде заинтересиран за некоја како мене. Како прво, тој беше исклучително привлечен, а јас тогаш не изгледав олку добро колку што изгледам сега. И се разбира, тука беше и Мили.

Претходно, понекогаш им кажував на момците со кои се гледав за неа уште на почетокот. А понекогаш - ако некој многу ми се допаѓаше - кажував само дека имам помала сестра која е во интернат, но спомнував дека има Даунов синдром дури по неколку недели во врската. Дел од нив, кога ќе им кажев, не знаеја што да кажат или не остануваа доволно долго за да кажат што било. Други беа заинтересирани, некои дури и морална поддршка, додека не ја сретнеа Мили, неспособни да ја класифицираат нејзината спонтаност како прекрасна, како Џек. Двајцата најдобри од нив се задржаа долго откако ја запознаа, но дури и тие имаа проблем да прифатат колку голем дел од мојот живот беше Мили.

Приказната беше секогаш истата; јас уште на самиот почеток ѝ кажав на Мили дека кога ќе дојде време да

го напушти нејзиното прекрасно, но прилично скапо училиште ќе дојде да живее со мене и немав никаква намера да ја разочарам. Тоа значеше дека шест месеци претходно морав да се откажам од Алекс, човекот со кој мислев дека ќе го поминам остатокот од животот, човекот со кој среќно живеам подолго од две години. Но кога Мили наполни шеснаесет години, неизбежноста на нејзиното пристигнување почна многу да му тежи - па така се најдов, на триесет и две години, повторно сама и страшно несигурна дека некогаш ќе најдам човек што ќе нè прифати двете - и мене и Мили.

Во паркот тој ден, јас не бев единствената што го забележа Џек, иако веројатно бев најдискретната. Дел од жените - главно помладите - отворено му се смешкаа, обидувајќи се да му го привлечат вниманието додека тинејџерките се кикотеа зад своите раце и возбудено си шепотеа дека тој мора да е некоја филмска звезда. Постарите жени воодушевено го меркаа, а дел од нив погледнуваа во мажите до нив како да ги споредуваа со него и им наоѓаа безброј мани. Дури и мажите гледаа во Џек додека шеташе низ паркот - кај него имаше некоја ноншалантна елеганција што просто не можеше да се игнорира. Единствената личност во целиот парк што не го забележуваше беше Мили. Таа беше внесена во играта со карти што ја игравме и имаше само една работа на ум - победа.

Како и многу други тој ден кон крајот на август, бевме на пикник на тревата во близина на бината. Со крајчето од окото, ја видов главата на Џек додека седнуваше на една клупа, а кога извади една книга од џебот, го свртев вниманието кон Мили, решена да не дозволам да ме види дека го гледам. Додека Мили ги делеше картите за нова партија, си размислував и сфатив дека веројатно беше странец, можеби Италијанец, дојден во Лондон на викенд со жена му и децата, кои во моментот веројатно беа отидени да посетат некоја туристичка атракција со план да му се придружат подоцна.

Колку што можев да забележам јас, тој тоа попладне воопшто не погледна во мој правец, како повремените извикувања „бестрага!“ на Мили воопшто да не му пречеа. Набрзо заминавме затоа што морав да ја вратам Мили во училиштето до шест часот за да стигне навреме за вечерата во седум.

И покрај тоа што мислев дека никогаш веќе нема да го видам, моите мисли упорно се навраќаа на човекот што го имав видено во паркот и кога ќе се занесев си замислував дека не е женет, дека ме забележал, се вљубил во мене и дека планира да се врати во паркот следната недела со надеж дека повторно ќе ме види. Си немав фантазирано за маж така уште од тинејџерските години и тоа ме натера да сфатам колку поточно почнував да очажувам дека никогаш нема да се омажам и да имам свое семејство. И покрај тоа што ѝ бев целосно посветена на Мили, отсекогаш си замислував дека додека таа да дојде да живее со мене ќе си имам свои деца и таа ќе стане дел од моето семејство наместо да биде мое *единствено* семејство. Премногу ја сакав, но помислата ние две да остариме сами заедно ме исполнуваше со неопислив страв.

Следната недела, дента кога бендот свиреше во паркот, не го видов Џек сè додека не отиде напред пред бината каде што Мили танцуваше сама со рацете напред испружени пред неа и замотани околу партнер кој само таа можеше да го види. Во такви моменти, емоциите кои Мили ги предизвикуваше во мене често беа тешки за човек да се справи со нив. И покрај тоа што страшно се гордеев со неа што имаше успеано да ги совлада чекорите што ги изведуваше, исто така бев и страшно заштитнички настроена, па кога ги слушав луѓето како се смеат зад мене морав да се потсетам дека нивната смеа веројатно беше љубезна, иако, и да не беше, тоа не влијаеше на задоволството на Мили од она што го правеше. Но нагонот да станам и да ја вратам на столчето беше толку силен што се мразев поради тоа и ми се чини

дека за првпат во животот се најдов во ситуација да посакам Мили да е обично дете.

Пред очите почнаа да ми прелетуваат слики од тоа какви можеа да бидат нашите животи - мојот живот - и брзо затрепкав за да ги избркам солзите од фрустрација што ми ги наполнија очите кога го видов Џек како полека се пробива кон Мили.

Прво не го препознав и мислејќи дека имаше намера да ја замоли Мили да се врати на место, скокнав на нозе, подготвена да интервенирам. Дури кога го видов како се поклонува пред неа и ѝ ја подава раката сфатив дека тоа беше човекот за кој мечтаев цела недела. Додека да ја врати Мили на нејзиното место по два танца, јас веќе се имав вљубено во него.

„Може ли да седнам?“ праша покажувајќи кон столчето до мене.

„Да, слободно“. Благодарно му се насмевнав. „Фала што играше со Мили, тоа беше многу љубезно“.

„Задоволството беше само мое“, рече тој сериозно. „Мили е одлична танчарка“.

„Добар човек!“ рече Мили и му се исклешти.

„Џек“.

„Добар Џек“.

„Да се претставам како што треба“. Ја подаде раката. „Џек Ејнџел“.

„Грејс Херингтон“, реков ракувајќи се со него. „Мили ми е сестра. На одмор си овде?“

„Не, овде живеам“. Чекав да додаде „со жената и децата“, но тој не рече ништо, па крадешкум погледнав кон неговата лева рака и кога видов дека не носеше бурма почувствував толку големо олеснување што морав да се потсетам дека тоа не значеше ништо. „А вие? Го посетувате Лондон со Мили?“

„Не баш. Јас живеам во Вимблдон, но често ја носам Мили овде за викенд“.

„Со тебе живее?“

„Не, живее во училиштето каде што учи во текот на неделата. Се трудам да ја гледам секој викенд, но многу патувам службено и не сум секогаш во можност. Фала Му на Бога, таа има прекрасна негувателка која е со неа секогаш кога јас не можам да бидам, а и нашите родители се тука, се разбира“.

„Звучи како да имаш возбудлива работа. Смеам ли да прашам што работиш?“

„Набавувам производи. Главно овошје“. Тој збунето ме погледна. „За Херодс“.

„А патувањето?“

„Увезувам овошје од Аргентина и Чиле“.

„Тоа мора да е интересно“.

„Интересно е“, се согласив. „А ти?“

„Јас сум адвокат“.

На Мили ѝ здодеа од нашиот разговор, па ме повлече за раката. „Сок, Грејс. И сладолед. Мене жешко“.

Извинувачки му се насмеивав на Џек. „Изгледа ќе морам да одам. Фала ти уште еднаш што играше со Мили“.

„Можеби ќе ми дозволите да ве однесам на чај со Мили?“ Се наведна напред за да погледне во Мили која седеше десно од мене. „Што велиш, Мили? Сакаш да се напиеме чајче?“

„Сок“, рече Мили и му се исклешти. „Сок, не чај. Јас не сака чај“.

„Тогаш сок“, рече тој и стана. „Одиме?“

„Нема потреба, навистина“, се побунив. „И без тоа веќе беше премногу љубезен со нас“.

„Те молам. Ќе ми биде задоволство“. Се сврте кон Мили. „Сакаш ли торти, Мили?“

Мили ентузијастично кимна. „Да, многу сака торти“.

„Решено е тогаш“.

Тргнавме низ паркот кон најблискиот ресторан, јас и Мили рака под рака, а Џек покрај нас.

Додека да се поделиме саат време подоцна, се имав согласено на вечера со него следниот четврток и тој брзо стана перманентен дел од мојот живот. Не ми беше тешко да се вљубам во него; кај него имаше нешто старомодно што ми беше страшно ново и освежувачко - ми отвораше врати, ми помагаше да го облечам палтото и ми испраќаше цвеќиња. Правеше да се чувствувам посебно, ценето и најдобро од сè, ја обожаваше Мили.

По некои три месеци од врската, ме праша дали ќе сакам да го запознаам со моите родители. Бев малку збунета и сепната затоа што веќе му имав кажано дека не бев блиска со моите. Ја имав изложено Естер - моите родители не сакаа друго дете, а кога Мили се роди, дефинитивно не ја сакаа неа. Како дете, јас ужасно им додевав на моите за братче или сестричка, па еден ден ме седнаа и многу отворено ми објаснија дека тие воопшто не сакале деца. Па десетина години подоцна, кога мајка ми дозна дека е трудна, беше ужасена. Дури кога ја слушнав како дискутира за ризиците од доцен абортус со татко ми сфатив дека очекуваа бебе и збеснав кога видов дека размислуваа да се отарасат од малото братче или сестричка по кое јас отсекогаш копнеев.

Бескрајно се справавме; тие ми објаснуваа дека бременоста беше ризична поради поодминатата возраст на мајка ми, јас ги потсетував дека абортусот беше нелегален поради тоа што таа веќе беше петти месец трудна - а и смртен грев затоа што двајцата беа верници. Со вината и Господ на моја страна, некако успеав да победам и мајка ми неволно ја продолжи бременоста.

Кога Мили дојде на свет и дознавме дека има Даунов синдром - како и други потешкотии - јас не можев да го разберам одбивањето на моите родители. За разлика од нив, јас веднаш се вљубив во неа и не ми беше ништо поразлична од кое било друго бебе. Па кога мајка ми западна во тешка депресија, јас ја презедов секојдневната

грижа за Мили - ја хранев, ја пресоблекував пред да отидам на училиште и се враќав на големите одмори за повторно да го повторам процесот.

Кога наполни три месеци, моите ми кажаа дека ќе ја дадат на посвојување и дека ќе се преселат во Нов Зеланд, нешто што отсекогаш зборуваа дека ќе го направат затоа што таму живеат и баба ми и дедо ми.

Ја кренав куката во вис од врескање, им реков дека не може да ја дадат на посвојување, дека јас ќе останам дома и ќе се грижам за неа наместо да одам на факултет, но тие одбиваа да ме слушаат и кога ја започнаа процедурата за посвојување, се обидов да се предозирам со апчиња. Тоа беше глупаво од моја страна, детски обид да ги натерам да сфатат колку бев сериозна, но од некоја причина, успеа. Тогаш веќе имав полни осумнаесет години, па со помошта на разни социјални работници, се согласивме јас да ѝ бидам главен старател и негувател на Мили, само со финансиска поддршка од моите родители.

Одев чекор по чекор. Кога најдов место за Мили во една локална градинка, почнав да работам со скратено работно време. Првата работа ми беше за еден ланец на супермаркети, во одделот за купување овошје. Кога наполни единаесет години, на Мили ѝ понудија место во едно училиште што не беше ништо подобро од институција, па згрозена им кажав на моите родители дека јас ќе најдам нешто попростојно. Имав поминато без-број саати со неа, учејќи ја на независност со која не сум сигурна дека ќе се стекнеше во друг случај и чувствував дека недостатокот на вербални вештини, а не интелигенцијата, беше она што ѝ го отежнуваше интегрирањето во општеството.

Беше долга и тешка битка да се најде нормално училиште што ќе прифати да ја прими Мили и единствено то нешто што ми го овозможи тоа беше фактот што директорката на училиштето што најпосле успеав да го најдам беше слободоумна жена со многу напредни размислувања која и самата имаше помал брат со Даунов

синдром. Приватното училиште за девојчиња што таа го водеше беше совршено за Мили, но скапо, па бидејќи моите родители не можеа да си дозволат да ја плаќаат школарината, им реков дека јас ќе плаќам. Го испратив моето резиме во неколку компании, со писмо во кое убаво објаснив зошто ми требаше убава, добро платена работа и најпосле ми понудија позиција во Херодс.

Кога патувањето стана дел од мојата работа - нешто што убаво ми доаѓаше поради самата слобода - моите родители не се чувствуваа способно да се справуваат со Мили дома за викендите без мене таму, но ја посетуваа во училиштето и Џенис, негувателката на Мили, се грижеше за неа во остатокот од времето. Кога почнавме да размислуваме за следниот проблем на хоризонтот - каде ќе оди Мили по завршување на училиштето - им ветив на моите родители дека таа ќе дојде да живее со мене за тие конечно да можат да се преселат во Нов Зеланд.

И оттогаш ги броеја деновите. Не ги обвинував; на еден свој начин, тие сепак нè сакаа мене и Мили, а и ние нив. Но тие едноставно беа од оние луѓе кои не знаат како со деца.

Бидејќи Џек беше решен и сакаше да ги запознае, ѝ се јавив на мајка ми и ја прашав дали ќе може да отидеме кај нив следната недела. Беше ноември и ја зедовме Мили со нас. Иако не нè изгушкаа од среќа, можев да видам дека мајка ми беше импресионирана од беспрекорните манири на Џек, а татко ми беше задоволен што Џек се имаше заинтересирано за неговата колекција од први изданија на книги. Заминавме брзо по ручекот и додека да ја вратиме Мили во училиштето веќе беше доцна попладне. Имав намера да си одам дома затоа што ме чекаа напорни неколку дена пред да заминам за Аргентина подоцна таа недела, но кога Џек предложи да се прошетаме низ паркот Реџент, веднаш се согласив, иако веќе беше стемнето.

Не му се радував на тоа што повторно ме чекаше службено патување; откако го запознав Џек веќе не

уживав толку во патувањата што ги бараше работата од мене и имав впечаток дека не поминувавме доволно време заедно. А и кога поминувавме, тоа често беше со група пријатели или и Мили со нас.

„Што мислиш за моите родители?“ го прашав по неколку минути шетање.

„Совршени се“, се насмевна.

Неговиот избор на зборови ме натера да се намуртам. „Како мислиш?“

„Па, сакам да кажам дека се токму онакви какви што се надевав дека ќе бидат“.

Погледнав кон него, прашувајќи се дали беше ироничен, бидејќи моите родители воопшто се немаа помачено и потрудено околу нас. Но тогаш ми текна дека ми имаше кажано оти неговите родители, кои беа починати пред неколку години, биле екстремно ладни и резервирани, па претпоставив дека тоа беше причината што толку ја ценеше млакоста на моите родители.

Продолживме да шетаме и кога стигнавме до бината каде што тој танцуваше со Мили, ме фати за рака за да застамам.

„Грејс, ќе ми направиш ли чест да се омажиш за мене?“ праша.

Гестот беше толку неочекуван што првата реакција ми беше да помислам дека се шегува. И покрај тоа што си гаев тајни надежи дека нашата врска еден ден ќе води до брак, си замислував дека можеби ќе дојде до тоа за година-две. Како да го насети моето колебање, Џек ме повлече во преградка.

„Уште од моментот кога те видов како седиш на тревата онде со Мили знаев дека ти си жената што ја чекам цел живот. Не сакам да чекам веќе за да ми станеш жена. Причината што побарав да ги запознаам твоите родители беше тоа што сакав да побарам благослов од татко ти. И мило ми е што можам да ти кажам дека тој ми го даде благословот со задоволство“.

Не можам да речам дека не ми беше интересно тоа што татко ми така лесно се имаше согласено да ме омажи за човек кој штотуку го запозна и за кого не знаеше ништо. Но додека стоев така во преградката на Џек, ми беше жал што возбудата што ја чувствував од неговото запросување делумно ја уништуваше немирот кој гореше во мене и баш додека се обидував да сфатам дали беше поврзан со Мили, Џек повторно прозбореше. „Пред да ми одговориш, Грејс, има нешто што сакам да ти кажам“. Звучеше толку сериозно што си помислив дека ќе ми признае дека има бивша жена или дете или некоја ужасна болест. „Сакам само да знаеш дека каде и да живееме, секогаш ќе има место за Мили“.

„Не можам да ти опишам колку ми значи што го кажуваш ова“, му реков со насолзени очи. „Фала ти“.

„Па, ќе се омажиш за мене?“ ме праша.

„Да, се разбира!“

Извади прстен од џебот и ми го стави на прстот кога ја зеде мојата рака во неговата. „Колку брзо може?“ промрморе.

„Колку сакаш“. Погледнав надолу во дијамантскиот прстен. „Џек, прекрасен е!“

„Мило ми е што ти се допаѓа. Па, што велиш за март?“

Прснав да се смеам. „Март! Како ќе организираме свадба за толку кратко време?“

„Нема да биде толку тешко. Јас веќе имам едно местенце на ум, Кренли Парк во Хеклскомб. Тоа е приватен ранч/ресторан на еден мој пријател. Обично организира свадби само за најблиски членови на семејството, но знам дека нема да биде проблем“.

„Прекрасно звучи“, реков среќно.

„Освен ако не сакаш да каниш многу луѓе“.

„Не, само моите родители и неколку пријатели“.

„Е па тоа е решено тогаш“.

Подоцна, додека ме враќаше накај дома, ме праша дали ќе може да седнеме на пијалак следната вечер затоа што сакаше да поразговараме за неколку работи пред да заминам за Аргентина во средата.

„Може да влезеш и сега, ако сакаш“, понудив.

„За жал, морам да се вратам дома. Утре треба да станам многу рано“. Не можев да не почувствувам разочарување. „Многу би сакал да влезам и да ја поминам ноќта со тебе“, рече забележувајќи дека се разочарав, „но имам некои документи што треба да ги средам вечерва“.

„Не ми се верува дека прифатив да се омажам за човек со кој воопшто немам легнато“, промрморев.

„Е па што велиш тогаш да замине на неколку дена уживање, викендот кога ќе се вратиш од Аргентина? Ќе ја однесеме Мили на ручек и откако ќе ја вратиме во училиштето, ќе одиме да го видиш Кренли Парк и ќе најдеме некое хотелче некаде во селцето за да преноќиме таму. Може така?“

„Да“. Благодарно кимнав. „Каде да те чекам утре вечер?“

„Може во барот во Конот?“

„Ако дојдам директно од работа, можам да бидам таму околу седум“.

„Совршено“.

Го поминав следниот ден прашувајќи се за што сакаше да разговара Џек со мене пред да отидам во Аргентина. Воопшто не ми падна на памет дека би можел да побара од мене да ја оставам работата или дека ќе сака да се преселиме од Лондон. Јас си претпоставував дека кога ќе се земеме ќе продолжиме горе-долу како и дотогаш, со таа разлика што ќе живееме заедно во неговиот стан, бидејќи се наоѓаше во централното градско подрачје.

Неговите предлози ме шокираа. Кога го забележа тоа, тој побрза да објасни, истакнувајќи го истото она за што размислував и јас претходниот ден, фактот дека

за трите месеци откако бевме во врска едвај имавме поминато некое квалитетно време заедно.

„Која е логиката во тоа да се земеме ако никогаш не се гледаме?“ праша. „Не можеме да продолжиме вака како досега, а искрено не ни сакам. Мора да се жртвува нешто, а се надевам дека наскоро ќе имаме и деца, па...“ Престана да зборува. „Ти сакаш деца, така?“

„Да, Џек, се разбира дека сакам“, се насмевнав.

„Какво олеснување“. Ми ја фати раката. „Првиот пат кога те видов со Мили знаев дека ќе бидеш прекрасна мајка. Се надевам дека нема да мора да чекам предолго за да станам татко“.

Совладана од ненадејната желба да родам негово дете, одеднаш не можев да прозборам.

„Но можеби ти повеќе би сакала да причекаме неколку години“, продолжи тој колебливо.

„Не е тоа“, реков, наоѓајќи си го гласот. „Само што не гледам како би можела да ја оставам работата, не додека Мили сè уште е во училиштето. Знаеш, јас ја плаќам нејзината школарина, па нема да смеам да се оставам така без примања во следните година и пол“.

„Нема теоретска шанса да работиш уште осумнаесет месеци“, рече тој решително. „Мили може да дојде да живее со нас веднаш штом ќе се вратиме од меден месец“.

Го погледнав со вина. „И покрај тоа што премногу ја сакам Мили, навистина би сакала ние двајца прво да помине некое време сами. А таа е среќна во училиштето, па штета е да ја отпишеме година дена порано“. Подразмислив. „Што велиш да поразговараме со луѓето од училиштето и да ги прашаме што мислат тие?“

„Може. А можеби треба да ја прашаме и Мили што мисли. Јас лично ќе бидам пресреќен ако таа одбере веднаш да дојде да живее со нас. Но ако сите мислат дека е подобро сега засега да ја оставиме каде што си е, тогаш инсистирам јас да ја плаќам нејзината школарина. На

крајот на краиштата, наскоро ќе ми биде сестра“. Ја зеде мојата рака во неговата. „Вети ми дека ќе ми дозволиш да помогнам“.

Беспомошно го погледнав. „Не знам што да кажам“.

„Тогаш не кажувај ништо. Само вети ми дека ќе размислиш за напуштање на работата. Не сакам да не те гледам никогаш кога ќе се земеме. Сега, кажи ми каква куќа би сакала? Морам да знам затоа што, ако ми дозволиш, би сакал да ти ја купам куќата од соништата како подарок за свадба“.

„Да бидам искрена, никогаш не сум размислувала за тоа“, признав.

„Е па размисли сега затоа што е важно. Сакаш голема градина, базен, многу спални соби?“

„Голема градина, дефинитивно. Базенот не ми е нешто многу важен, а во врска со бројот на спални соби, зависи од тоа колку деца ќе имаме“.

„Значи многу спални соби“, се насмевна. „Јас би сакал да живееме во Суреј, доволно блиску до Лондон за одењето и враќањето од работа секој ден да биде подносливо. Што мислиш ти?“

„Каде сакаш, само да си среќен. А ти? Каква куќа би сакал?“

„Јас би сакал да е во близина на некој убав град, но сепак доволно оддалечена за да не ни пречи вревата. Исто како тебе, би сакал голема градина, по можност со високи видови околу неа за никој да не може да сирка внатре. И би сакал работна соба и подрум за чување различни работи. Тоа би било тоа“.

„Убава кујна“, реков јас. „Јас би сакала убава кујна, по можност да излегува на балкон каде што ќе можеме да појадуваме секое утро и огромен камин во дневната соба каде што ќе горат вистински дрва. И жолта спална соба за Мили“.

„А што велиш да нацртаме еден план за нашата

куќа од соништата?“ предложи вадејќи еден лист од актовката. „Така ќе имам со што да работам“.

Додека да ме смести во такси два часа подоцна, имаше нацртано цртеж од прекрасна куќа, комплет со убава средена градина, балкон, две големи дневни соби, трпезарија, камин, работна соба, кујна, пет спални соби - вклучувајќи и една жолта за Мили - три тоалети и мал кругол прозорец на покривот.

„Те предизвикувам да најдеш ваква куќа додека да се вратам од Аргентина“, се насмеав.

„Ќе дадам сè од себе“, вети тој пред да ме бакне.

Следните неколку недели поминаа како луда виулица. Кога се вратив од Аргентина, дадов отказ на работа и ја огласив мојата куќа за продажба. Го имав искористено времето во Аргентина за внимателно да размислам за сè и воопшто не се сомневав дека ја правев правилната работа со тоа што ги прифатив барањата на Џек. Знаев дека сакам да се омажам за него и помислата дека до следната пролет требаше да живеам во прекрасна куќа на село, а можеби и да го носам нашето прво дете, ме исполнуваше со неопислива возбуда. Работев без престан веќе тринаесет години и имаше многу моменти кога се прашував дали некогаш воопшто ќе имам шанса да излезам од таа луда центрифуга. А со оглед на тоа што знаев дека по доаѓањето на Мили да живее со мене веќе нема да можам да патувам како претходно или да работам до толку доцна како што понекогаш работев, често се секирав за тоа со каква работа ќе завршам на крајот.

И сега одеднаш сите мои грижи беа исчезнати, па додека бирав покани за свадбата за да им ги испратиме на пријателите и семејството, се чувствував како најсреќната жена на светот.